

El mar

Per a Mayte Vieta

El mar és un retorn.

Matriu i sepultura,
gira el seu rostre d'horitzó
cap al cor de la tarda.

Deses els ulls
endins del cristall verd
travessat per la llum.

Ressona el lent batec
i un vell astre s'apaga.

Crema el Sol als teus llavis.

Neda el cos
i ets gest d'aigua dins l'aigua.

Són un somni les ones,
la pell.

I et commou el silenci,
el seu tacte.

Tramuntana

S'enlaira el Sol a les branques més altes,
s'ajeu, cansat, enllà dels vells turons.

Contemplo un mar lluent,
vestit de tramuntana,
mentre torna als meus llavis
el goig antic del vi,
les flames i les ones dins els ulls,
la lenta olor del gessamí,
l'alè de terra molla
amb què escrius el teu bes.

Estenc la mà a la nit,
cerco la mà que em salvi d'aquest fred,
la pell d'un món ferit.

La llàgrima collida
s'eixuga dins de l'aire.

Em deso en el silenci,
al blau gest de la tarda.

Es confonen les hores
i tremola el ponent.

Empúries

El cel empal·lideix de tanta llum,
la mar va resseguint la sorra,
rere el verd dels xiprers
la terra bruna
i els vells cims escarits.

La serra desolada
esdevé una illa.

El dia s'alenteix
i el vent del temps amaina.

El capvespre

Per a en Jordi Savall i la Montserrat Figueras

Aturo els ulls
damunt d'aquest capvespre,
damunt d'un blau de mar
ferit pel roig ponent
que amara, com un oli, la badia
i crema les clarors
que esclaten com el foc
abans no s'extingeix.

Els colors són de fruita
i ens conviden al tacte.

Em duc un got de vi
cap als llavis cansats.

I nedo entre les roques,
com si fos un infant,
per al goig de la pell.

Tot és fràgil i etern
quan les hores s'encalmen
i viure és un batec
reescrit amb cada gest.